

The background of the cover is a low-angle photograph of the Eiffel Tower in Paris, France. The tower's intricate iron lattice structure is the central focus, extending from the bottom towards the top of the frame. The sky is a pale blue with soft, white clouds. Dark, leafy tree branches are visible in the foreground, framing the tower on the left and right sides. The overall composition is vertical and emphasizes the height and scale of the monument.

La Revista

Número 19

EPFPA Enric Valor, Alzira

Maig 2017

Viatge a París

Es jubilen Isabel Andrés i Manolo Gil

FESTA FINAL DE CURS

dimecres 14 de juny a les 19 hores
a la Casa de la Cultura

Presentació

Actuació del nostre Grup Coral

Entrega del 1r premi de narrativa "Isidoro Belda"

Entrega de diplomes de Graduat en Secundària

**Entrega de la recaptació del mercat solidari a la ONG
"Norte Perdido"**

Actuació del taller de Ball

Clausura

Sopar a La Gallera (alumnat i professors) *

**** tiquets 10€ en secretaria i consergeria.***

**CENTRE DE FORMACIÓ
DE PERSONES ADULTES**

**ENRIC
VALOR**

ALZIRA

Dos agraïments i un comiat

ESTIMATS LECTORS, arribats al número 19 de LA REVISTA, quasi deu anys després que començarem a preparar el primer número, m'he pres la llibertat d'escriure unes línies. Per primera vegada (i última) llegireu un article signat per mi, i amb els motius que les següents ratlles mostraran.

PRIMER DE TOT, per a fer públic el meu agraïment a la nostra estimada Isabel, col·lega i codirectora de LA REVISTA, per la seua contribució decisiva en un projecte que crec, modestament, que ha arribat a convertir-se en un senyal propi de l'escola d'adults d'Alzira. Com que es jubilarà en acabar el curs, trobe que és ara el moment de deixar aquesta petita aventura que ens ha tingut entretinguts des del moment que ens van incorporar a la plantilla de l'escola Enric Valor, en companyia de Manolo Gil (que també ens abandona per a dedicar-se als seus néts i a les seues oliveres), i de Manolo Valls, Enrique Cerdán, Rafa Sifre, Fina Pintor, Inma Peris..., qua alguns de vosaltres també heu pogut conèixer.

Va ser Isabel Andrés, sobretot, qui va fer possible el projecte des del principi, i l'ha enriquit amb el seu treball i la seua contagiosa jovialitat. Heu de saber que sense el seu optimisme inesgotable, la seua constant determinació i la seua amabilitat incombustible amb tots els qui l'han tractada, no haguera estat possible que, un curs darrere l'altre, tinguéreu a les mans les dues

edicions d'aquesta revisteta. I això és rigorosament cert: ella, i només ella, ha estat qui ha recordat a alumnes i professors (una vegada i una altra, i una altra, i una altra més...) que feren fotos, que escriviren notes, que passaren treballs en net, que demanaren receptes; qui ha recordat terminis de lliurament, qui ha suggerit col·laboracions, qui ha telefonat a la impremta quan passaven els dies i no arribaven els exemplars...; també ha creat material propi quan ho ha cregut necessari i ha aportat el seu bon judici quan a un servidor li faltaven o la inspiració o la paciència.

LA REVISTA ES GESTÀ EL 2007 com la materialització de les classes

de l'optativa de Premsa de GES 1, ara desapareguda del mapa curricular. No era la primera vegada que es feia a l'escola d'adults, perquè abans ja s'hi havien publicat revistes escolars com ara *Enllà Alzira* (2004) o *La Pizarra* (2002), quan l'escola portava encara el nom de Miguel Hernández. Però, per una raó o altra, no tingueren continuïtat. El nous directors, Isabel i jo, hem tingut la sort de mantenir aquella continuïtat i així hem pogut fer visible la nostra comunitat escolar a la societat alzirenya, cosa que no han fet altres centres amb recursos més abundants i amb persones més capaces que nosaltres. I ningú pot dir que ens hem dedicat a mirar-nos el melic: hem publicat textos de cuina i d'història, d'economia i d'informàtica, de llibres i de viatges, de matemàtiques i de feminisme, de cine i de política... Més encara: quina publicació escolar es pot permetre publicar escrits *dels seus alumnes* en set (set!) idiomes diferents? Nosaltres això ho vam fer en el número 2, amb textos en castellà, búlgar, portugués, àrab, holandés, ruandés... a part del valencià, que és la nostra, és clar. I hem publicat notes sobre diversos aspectes culturals de França, Ucraïna, Grècia, Rússia, Gran Bretanya... Dels defectes, si m'ho permeteu, no en parlaré perquè són massa evidents, per a la meua vergonya.

UN PROBLEMA HABITUAL en les revistes escolars és l'excés de *direcció* per part dels professors res-

ponsables. Això, que és molt comprensible en una escola de primària, per exemple, en una escola d'adults és difícil d'admetre, i hem procurat evitar-ho tant com hem sabut. Els professors ja parlen molt a les classes (a vegades massa i tot, dirien alguns). Es tractava de donar veu als alumnes, i això és el que hem intentat des del principi (però no sempre amb l'èxit que hem desitjat). Hem pretès que la revista fóra sobretot vostra, dels lectors i dels col·laboradors. I per això vull expressar ara el meu sincer agraïment a totes aquelles persones que hi han col·laborat, i molt en especial a aquells alumnes que més han contribuït a LA REVISTA i l'han fet seua: a Elena Lloret, una de les *fundadores* (com a estudiant de GES 1) i des de llavors sempre disposada a ajudar-nos, ara des de l'associació d'alumnes i com a coordinadora del taller de Teatre; a la no menys infatigable Isabel Rodríguez, que ens sorprèn cada dia amb la seua joventut eterna i optimista; al nostre David Sifres, que sempre és el primer (el primer!) a portar-nos material per a publicar; a Ana Muñoz, que va embellir moltes de les nostres pàgines amb la seua sensibilitat; a les *xiques* de Neo (Paquita, Puri, Rosa, MariCarmen, Ana María...), que igual t'escriuen un poema com et fan una coca, només cal que els ho demanes; a Gaspar, que darrerament ens ha ajudat molt amb la seua valuosa experiència cartellística... Moltíssimes gràcies de veritat.

També ha calgut, és clar, la participació contínua i generosa dels professors de l'escola, que han dedicat part del seu temps a l'elaboració de continguts diversos i a encoratjar la participació dels seus alumnes, a més de passar a l'ordinador i revisar els seus treballs sempre que era menester. Sense ells no hauria estat possible de cap de les maneres la nostra publicació. Des d'ací els vull agrair de tot cor, també, la seua tasca desinteressada i inestimable durant tants anys.

I DESPRÉS DELS AGRAÏMENTS, el comiat. En esta vida, aïl, tota obra humana troba el seu final, i el de LA REVISTA (almenys tal com l'heu coneguda fins ara) ha arribat. Per a mi ha estat una faena gustosa i una satisfacció personal contribuir cada semestre a l'edició d'aquests modestos papers, però ara el nostre "equip" es desfà i el que açò subscriu té altres obligacions que no li permeten la dedicació que es mereix aquest projecte. Si en el futur altres mans (segurament més destres i inspirades) volen portar LA REVISTA endavant, el temps ho dirà. Seria cosa de celebrar que una nova direcció assumira la tasca de renovar –i millorar– aquesta iniciativa, fent així un acte més de continuïtat amb aquella escola d'adults, ara llunyana, que començà a reconèixer-se en la seua revista en la primavera de l'any 2008.

Gràcies per llegir-nos.
Salut, bon vent i barca nova.
Xavier Naval

Primer número de La Revista.

El número 2, l'últim fotocopiats.

Adéu companys, vos trobarem a faltar

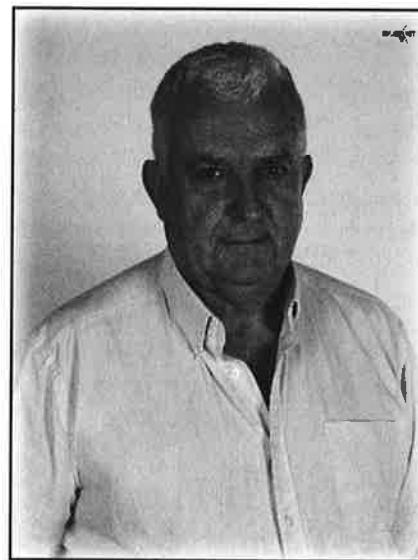
Aquestes paraules van adreçades a dues persones clau per al nostre centre ja que han fet possible que tots els qui han passat per ací durant els darrers anys s'hagen emportat una molt bona imatge d'ell. Ara, malauradament per a nosaltres, i després de tota una vida dedicada a l'ensenyament, els dos agafaran unes merescudes vacances indefinides. Qui ho diria, però sí, Manolo i Isabel es jubilen.

Manolo, és coneguda per tots la teua afició per viatjar. No hi ha cap excursió o viatge que fem que no estiguen supervisat per tu. I allà on anem visitem pam a pam tots els racons fins que descobrim els detalls més curiosos i les particularitats més interessants de cada indret. Guia i esportista incansable –dura combinació per a la gent que t'acompanya–, la teua simpatia i el teu caràcter fan que aquestes expe-

riències viatgeres les recordem tots... i tant que les recordem, sobretot els dos o tres dies posteriors al viatge! D'altra banda, i pel que fa al nostre treball com a docents, trobarem a faltar aquell home bonàs que sempre va de bòlit pels passadissos, carregat amb un munt de llibres. Que arriba a classe on l'esperen els alumnes acovardits preguntant als "Déus de les Olives" que estiga una mica malaltós i "només" pose vint-i-cinc exercicis –les seues famoses "activitats"–. Per últim, volem felicitar-te pels dos néts que ja tens. Felicitar-te i recordar-te que, encara que et jubiles, la veritable feina t'arriba ara; cuidar-los quan els pares van a treballar, canviar bolquers, donar biberons, vestir-los, portar-los a l'escola... Bé, ja saps, tot això que fan els avis jubilats. Així és que rumia-t'ho bé i repensa-t'ho, perquè encara estàs a temps de decidir si realment canvies de vida o et quedes uns anys més amb nosaltres.

I ara tu, Isabel. Crec que un dels noms més tendres que hi ha de dona és precisament el teu, el d'Isabel. I és per això, imagine, que la tendresa que desprén aquest nom deu d'haver anat impregnant la teua personalitat des de ben xicoteta. Amable, atenta, afectuosa, metòdica, festera... i també una miqueta entestada, són alguns dels adjectius que et defineixen i que fan de tu una persona única. De les teues aficions podem remarcar el gust pels viatges o pel teatre. Però si hi ha alguna cosa que de veritat t'apassione, això és,

sense cap mena de dubte, la mar. La teua Mediterrània. T'encisa mirar-la, notar la seua olor, sentir la brisa, caminar sobre la sorra i mullar-te en les seues càlides aigües. Després de conèixer-te és fàcil entendre per què la mar és tan salada: perquè segur que cada vegada que hi vas deixes allà només la sal i t'emportes cada gram de la dolçor que conté. La mateixa dolçor amb la que has criat al teu fill, la teua gran passió. Últimament se't nota una miqueta melancòlica i tots sabem que és per la nova etapa que viurà el teu estimat fill Roger a Ohio. Però hauries d'estar tranquil·la perquè se'n va amb les lliçons de vida bàsiques ben apreses. I és que la millor mestra, tu, li les has ensenyades. El destí de les persones no el podem preveure ni controlar, però, encara que les vostres vides se separen per un temps, estem segurs que ja t'hauràs

encarregat d'inculcar-li totes les coses que fan bona a una persona i de dir-li que mai no oblide les seues arrels, que recorde d'on és i que diga ben fort que és de València, aquesta terreta que tant estimes.

Ja per acabar només dir-vos, Isabel i Manolo, que els anys que hem passat junts han sigut una gran època d'aprenentatge, d'il·lusions compartides, de problemes superats

i de felicitat. I, alhora, ha sigut temps suficient perquè tots ens adonem que sou unes bones persones, però, sobretot, uns grans professionals i millors companys. No cal que us diguem que sempre tindreu les portes d'aquest centre obertes i, especialment, les dels nostres cors. Que tingueu molta sort en aquesta etapa tan merescuda que ara comença i recordeu aquesta frase:

“Heu ensenyat a volar, però no volaran el vostre vol. Heu ensenyat a somiar, però no somiaran el vostre somni. Heu ensenyat a viure, però no viuran la vostra vida. Però sabreu que cada vegada que ells volen, pensen, somien, canten, visquen... estarà la llavor del camí que vosaltres heu ensenyat i après.”

El claustre de professors del CPFFA Enric Valor d'Alzira.

Per a Manolo Gil

Vent del sud, terres de sang i d'oli,
una força infinita, amable, inesgotable,
veu, calor, harmonia i un somriure
amb la consciència clara de ser lliure.

I va marxar al nord,
buscant mar, tot ell cobert de lluna.
A una selva de pins es va trobar l'amor
i es lligà a aquesta terra d'aromes i calor.

Sols tenia a les mans un sarró de lletres
i amb elles i il·lusió es va omplir les maletes.
Caminà a munt i avall per planes i muntanyes
i arribà fins ací, món nou de fang i canyes.

Ens va honorar amb la seua companyia
i tots junts vam lluitar amb tristor o alegria.
Ensenyar, educar, informar, posar en forma
per al nostre Manuel es va tornar una norma.

Hui, feliç jornada, acabarà esta cursa acalorada,
i potser, jo no ho crec, Déu no ho permeta,
ell nostre amic descansarà una miqueta.
I a sa casa, harem d'adoració justificada,
li faran una festa, si ell es deixa.

Bé, i ja està bé, de rodar sense seny esta madeixa
que la seua bondat, la certifique jo mateixa.
Que estima l'art, la música i fins *l'arte y ensayo*,
vos en puc donar fe, que sóc el seu *tocayo*.

M. Valls

Per a Isabel

De la vall més perfecta
per Déu imaginada
a Alzira ens va arribar,
molt circumspecta,
una digna indignada.

I d'allavòrens, amb un somriure digne
ens guia, ens dirigeix, ens il·lumina
amb la serena dignitat d'un cigne
i ens porta de la mà mentres camina.

I no penseu: hi ha ratos que s'indigna,
una fúria feroç, un crit d'inquina
tots sabem que no és ella, vet ací el paradigma.

Ara diu que se'n va, ens deixa, ens abandona,
s'enduu el seu somriure a la blava llacuna
Es negarà de sol, s'emblanquirà de lluna,
ens dirà "adéu siau!". No ens deixes, dona!

Els seus companys, els seus amics l'enyoren
i penen ja d'amor. Que llarg se'ns fa el dia!
Ens falta l'aire, ens falta l'alegria,
amarg se'ns fa l'enyor de la teua companyia.

Ja n'hi ha prou de plorar, no més tristor, no més fatiga,
per a tu ja ha arribat el temps de la collita,
de dedicar-te temps, de retrobar-te feliç amb una amiga,
de qui es lleva feliç i més feliç es gita.

Adéu a la tristor i als nostre braços vinga
la que tots estimem, la darrera *mandinga*.

M. Valls

Activitats del semestre

Visita al Botànic i a l'Oceanogràfic

Divendres dia 1 de desembre de 2016, diversos grups de l'escola vàrem anar d'excursió a València. Veiérem dos llocs magnífics, l'Oceanogràfic i el Jardí Botànic.

Primerament anàrem a l'Oceanogràfic, un gran aquari on viuen un munt de peixos i animals aquàtics com els dofins, mantes, foques, morses, pingüins i un munt de peixos de tota classe.

El primer que va fer la nostra monitora va ser portar-nos al lloc on treballen els cuidadors dels animals. És la part que els espectadors no veuen. Ens va mostrar els diferents tipus de menjar que donen als animals. Després ens va ensenyar on es col·locaven la vestimenta per a bussejar, per baixar a l'aquari a donar menjar als peixos més grans, en aquest cas eren el taurons, les rajades i altres tipus de peixos d'espècies marines. Una cosa que em va encuriosir va ser el fet que en un lloc donaven de menjar a unes espècies i en el cantó més allunyat a altres, per tal que uns no es menjaren l'aliment dels altres i viceversa.

A continuació visitàrem els peixos acabats de

nàixer, que tenien algun problema o malaltia. S'anomenava "quarantena" o aïllament, per evitar contagis... Allí vam veure cries de meduses, mantes xicotetes i un fum de peixets diferents.

En acabar aquest recorregut anàrem a veure l'actuació dels dofins que va ser emocionant. Els dofins tenen fama de ser intel·ligents, però de segur que els monitors deuen ensinistrar durant moltes hores aquestos animals perquè l'espectacle siga tan magnífic.

Per finalitzar entràrem a l'aquari i vam veure una mostra dels peixos autòctons de les diferents parts del món, tant de les zones fredes, tropicals o temperades. La mostra va ser ben representativa. I va

estar molt curiós veure una beluga embarassada i com el mascle volia estar prop d'ella.

Quan va ser l'hora de fer un descans anàrem a un centre comercial que hi ha prop de l'Oceanogràfic i dinàrem cadascú en el seu grup. La veritat és que hi havia molta varietat de restaurants per elegir.

Ja de vesprada l'autobús ens va deixar a la porta del Jardí Botànic. Ens dividírem en grups uns visitaven les plantes i els altres feien un taller on vam fer crema d'àloe vera.

Vam veure tot tipus d'espècies vegetals, plantes, arbustos, arbres grans i gegants; de regadiu, de secà, i inclús de zones àrides (cactus, piteres...) o molt fredes.

Vam veure moltes plantes autòctones de les que creixen en les nostres muntanyes (romer, timonet...). Les dones majors les coneixien totes i les utilitzaven com a remeis casolans per a moltes coses: constipats, mal de panxa, circulació... Però la que va despertar més curiositat fou un arbre de murta, perquè no havíem vist mai una murta tan gran.

En hivernacles tenien plantes delicades o que no s'aclimaten bé a les nostres temperatures. Va despertar una gran curiositat entre els companys una planteta prou insignificant que era carnívora i menjava insectes.

El taller de plantes medicinals va resultar senzill però bastant instructiu. En el laboratori del Botànic vam elaborar una crema d'àloe vera. L'excursió va resultar molt interessant. Hi va haver la part dels coneixements i la part de la diversió. Una ocasió per a conèixer i relacionar-se amb els companys. En poques paraules, va ser una excursió meravellosa.

Joan Raya Tudela
Accés Cicles Matí

Visita al Muvim i a la Universitat de València: "València, capital de la república (1936-1937)"

Compañeros y alumnos de l'escola d'adults d'Alzira pudimos disfrutar de esta excursión después de ser aplazada por el temporal de frío y lluvia del mes de enero.

Capitaneados por nuestras profesoras Inma Peris de historia y Cristina Peláez de inglés, llegamos a la estación del Nord de València y nos dirigimos al MuVIM para ver la exposición "La Aventura del Pensamiento", que desde el principio nos sorprendió.

Empezamos la visita con el recibimiento de un monje capuchino que nos guiaría por la exposición en la primera parte del recorrido, llegamos a una pantalla gigante donde vimos proyectado el Universo, como una mota de polvo dentro del Universo apareció la Tierra, donde se dieron todas las condiciones necesarias para la aparición de la vida, con imágenes muy rápidas de la historia llegamos a la Edad Media, continuamos el recorrido por un pasillo hasta las estancias oscuras de un monasterio medieval, iluminado por la tenue luz de los candiles, unos monjes copistas

escribían los códigos con plumas en unos pupitres, una voz en off narró las primeras voces que empezaban a cuestionar los dogmas de la época.

Continuamos el recorrido hasta una especie de biblioteca con letras y espejos en las paredes y techo con suelo transparente donde podíamos ver los libros almacenados, entramos en otra sala con un gran telescopio de madera para observar las estrellas y aparatos de la época para hacer cálculos y mediciones, con las imágenes de Copérnico, Kepler, Galileo y sus pensamientos. Me vinieron al recuerdo las inolvidables clases de GES 1 de nuestra profesora Alicia cuando nos explicaba el cambio radical de pensamiento con el giro

copernicano. Seguimos hasta llegar a una plataforma circular de madera donde nos subimos y empezamos a dar vueltas y avanzar, mientras aparecían las imágenes de Descartes, Newton y los empiristas británicos Hobbes y Locke. Continuamos hasta una sala con tres grandes puertas la de la creencia en Dios, el deísmo y la no creencia.

Atravesamos las puertas y entramos en el Siglo XVIII de las Luces, donde fuimos recibidos por una señorita vestida con los atuendos de ese periodo que nos acompañó por esta parte del recorrido, seguimos hasta un gran escaparate donde se fueron encendiendo las luces y aparecieron los grandes pensadores de la época: Montesquieu, Vol-

taire, Rousseau, Diderot, etc. Hasta llegar a la independencia de los Estados Unidos de América y su Constitución, llegando a un gran cuadro de la Revolución francesa y al son de la Marsellesa entramos a un gran decorado de las calles de París de mediados del siglo XVIII, donde podíamos pasear y asomarnos por las ventanas de las casas y ver escenas de esa época, también vimos proyecciones de esclavos encadenados que llegaban a París y una ejecución en la guillotina en una plaza. Llegamos a un salón victoriano donde nos sentamos y descansamos. Seguimos por una sala con libros y retratos de los Novatores a Napoleón, pasando por la ilustración en el reino de Valencia y grandes personajes como Gregorio Mayans, Lluís Vives, Cavanilles, etc.

Entramos en el siglo XIX, acompañados de una científico con su típica bata blanca, fuimos a una sala llena de televisores en el suelo y las paredes donde vimos la evolución de la ciencia y los adelantos científicos para bien y para mal, de cómo

estamos destruyendo los recursos del planeta y todas las guerras por luchas por el poder, en una pantalla táctil con un mapa del mundo podíamos elegir una guerra y ver como habían quedado las ciudades después de los bombardeos y la cantidad de muertes producidas. Continuamos a otra sala con pantallas en círculo con los pensamientos y logros de los grandes científicos, y por ultimo vimos una vitrina con teléfonos móviles desde los primeros modelos hasta llegar a los móviles inteligentes de última generación.

La exposición es un homenaje a aquellos seres humanos que emprendieron la aventura más grande de la humanidad la aventura del pensamiento, la mayor parte de lo que pensamos, hacemos y decimos deriva del atrevimiento de aquellos hombres y aquellas mujeres de la Ilustración como nos remarca nuestra profesora Inma en las clases de historia, fueron unas personas que con la oposición de buena parte de sus contemporáneos, hicieron de la razón la mejor arma para conseguir la felicidad, para luchar contra el oscurantismo y las ver-

dades incuestionables.

Para acabar de la mejor forma la visita, no pudimos resistirnos al *catering* preparado por el museo e hicimos buena cuenta de los de los bocatas de tortilla, croissants, zumos, etc.

Rápidamente nos dirigimos al Centro Cultural La Nau de la Universitat de València para visitar la exposición que conmemora el 80 aniversario de Valencia como capital de la República (1936-1937).

Nos recibió un excelente guía voluntario, un ingeniero que en su jubilación estudio la carrera de historia y altruistamente hace de guía para que sea gratuita la entrada. Con gran entusiasmo y sintiendo lo que nos decía nos explico cómo Valencia se convirtió en la sede del gobierno legítimo de la Segunda República y de sus Cortes. Cristina fue la traductora oficial en la exposición.

A principios de noviembre de 1936, casi tres meses después del golpe de estado contra el Gobierno democrático de la Segunda República, el ejército franquista se encuentra a las puertas de Madrid. Ante la inminente caída de la capital de España, el ejecutivo de-

cide trasladarse a Valencia. Comienzan a llegar los miembros del Gobierno con los funcionarios de los ministerios. Al día siguiente Valencia se despierta convertida en la capital de la República y se celebra ya el primer consejo de ministros.

En la exposición vemos multitud de fotografías, carteles y objetos explicados uno a uno por nuestro guía, de cómo fueron esos días del protagonismo político de la capitalidad de Valencia y como fue acogido el gobierno por los valencianos con nuestro carácter hospitalario y festivo.

La dinámica política de la ciudad se aceleró enormemente, en un clima de intensa movilización en la lucha contra el fascismo. Donde se intento vivir con normalidad, libertad y modernidad desconocida.

La llegada de las mujeres al Gobierno por primera vez en nuestra historia, a raíz del nombra-

miento de Frederica Montseny como ministra de Sanidad. Destacaron en este sentido la libertaria Mujeres Libres y la comunista Agrupación de Mujeres Antifascistas (que integraba a mujeres republicanas y socialistas).

Se creó un nuevo Ministerio de Sanidad y Asistencia Social pública, el fondo de acogida, manutención y educación de los niños abandonados y los derechos de la infancia, la educación para el pueblo, apertura de los institutos obreros con una política de becas-salario, la acogida de refugiados.

Alternativamente una ciudad que quería olvidar la guerra en la medida de lo posible, organizó cabalgatas de magas con carrozas con una enorme Betty Boop, fallas, cines, teatros, cafés y ocio nocturno cada vez menor debido a los bombardeos y las campañas de moralización.

(Continúa en pàg. 10)

Tic-tac...
ALICE

El pasado 30 de noviembre asistimos a la representación de *Tic-tac... Alice*, una obra de teatro en inglés. La actividad estaba prevista en la programación de esta asignatura, ya que consideramos el teatro como un recurso interesante para el aprendizaje del inglés.

Todos los años, la compañía de teatro Forum Theatre and Education representa varias obras adaptadas para los alumnos de primaria, secundaria y bachillerato. En este caso, los alumnos de los grupos de Ges 1 y de

Ges 2, y algunos grupos de los talleres de inglés, asistieron a esta obra, adaptación de *Las aventuras de Alicia en el país de las maravillas*, del escritor inglés Lewis Carroll.

La actividad tuvo una gran acogida entre el alumnado, que sugirió asistir a más representaciones. Por ello, el próximo curso volveremos a realizar actividades de estas características, ya que son una genial idea para aprender y además motivar para seguir aprendiendo.

¿Te lo vas a perder?

El mito del "Levante feliz" usado por la prensa madrileña en contraposición con los padecimientos bélicos de la capital española, frente a esto una etapa de esplendor teniendo en cuenta la guerra y los bombardeos de la aviación franquista y de su aliado Mussolini que hasta hace poco tiempo hemos estado pagando la factura.

La llegada de miles de refugiados y la necesidad de atender estas nuevas

necesidades alimentarias y sanitarias con escases de alimentos y cartillas de racionamiento.

Episodios de una experiencia histórica intensa y vibrante, clase magistral sobre la república. Como colofón de la visita terminamos en el claustro de la Universitat de València tomando un vinito o zumo de naranja,

agradeciendo a los profesores y a l'escuela de adultos d'Alzira la organización de estas actividades extraescolares donde aprendimos muchas cosas y lo pasamos muy bien. Muchas gracias.

Alumnos de GES 2:
Vicent Hidalgo,
Paqui Vallés, José Gomar, Carlos Ribas, Mohamed Tamimi.

Visita a Albacete

El dissabte dia 1 d'abril un grup d'alumnes i professors de la nostra escola vam pujar a l'autobús per a fer una visita cultural a la província veïna d'Albacete. En primer lloc, vam anar al celler Florentino Férrez (cap relació amb el potentat del Real Madrid), en el poble de Casas de Juan Núñez. Acompanyats sempre de l'enòleg de la casa, van poder comprendre l'interessant pro-

cés de cultiu i elaboració del vi ecològic de qualitat. Pas a pas, vam anar seguint les detallades explicacions de l'especialista, des de la lluita ecològica contra les plagues, fins a l'envelliment en bótes de roure francès, passant per la collita manual (i nocturna) per evitar fermentació descontrolada del raïm.

A l'hora de dinar vam poder comprovar el resultat de tanta dedicació en

la forma de diversos vins de la casa, blancs i negres, que acompanyaren un dinar molt bo.

En acabant de dinar, i enmig d'un ambient decididament més alegre que a l'inici, vam fer cap a Alcalá del Júcar, una població famosa pel seu castell i per l'espectacle de les seues cases i coves penjades entre la muntanya i el riu que l'envolta. Allí el grup es va desfer i cadascú va visitar

la part que més li interessava: uns quants pujaren fins al castell per a visitar el seu interior, altres passejaven pels carrerons tradicionals de la part alta d'Alcalá, i uns altres, finalment, es quedaren a la part baixa de la població, i es relaxaren en els jardins que hi ha a la vora del riu Xúquer fins a l'hora de tornar.

I així passarem el dissabte: entre vinyes, boscos i amics.

Viatge a París

¡Hola companys de l'escola d'adults! Vos vull contar el meravellós viatge que un grup de 20 companys hem fet a París, la capital de *la France*.

Divendres 28 maig a les 3 de la matinada vam eixir en autobús des de la plaça del Regne cap a l'aeroport de Manises. El vol fou molt puntual, i a les 7 ja estàvem en l'aeroport Charles de Gaulle. Ens costà més arribar a l'hotel que de València a París.

L'hotel estava molt a prop de la torre Eiffel, però al mateix temps en un barri tranquil. Amb moltes ganes de patejar París, deixàrem les maletes i, tot seguit, compràrem un abonament de metro per quatre dies. (Açò va ser el més rendible de tot el viatge, per la quantitat de vegades que l'utilitzàrem. Al final, coneixíem el metro de París quasi com Alzira.)

Només el primer dia ja ens passejàrem per bona part del centre de la ciutat. Visitàrem *Les Halles*, un centre comercial ultramodern on antigament estava ubicat el mercat municipal de París. A continuació teníem reservada una visita a l'ajuntament, l'*Hotel de*

Ville, on ens mostraren este edifici tan important amb amplis i riquíssims salons de l'època d'esplendor francès després de les revolucions populars. Allí poguérem saludar a l'alcaldessa Anne Hidalgo, filla d'espanyols, i també a Arnold Schwarzenegger que estava de visita, això sí de lluny i sense molestar...

Posteriorment pujàrem a la torre Eiffel en l'ascensor, per no fer cua. Les vistes des d'aquesta torre emblemàtica eren precioses perquè la vesprada tenia una llum especial entre sol i núvol. Fèrem la baixada a peu i entre el 2n i el 1r pis: comptàrem 344 escalons. Hi va haver un quants valents que pujaren a l'última planta, que atrevits! Rendits, perquè portàvem

moltes hores pel món, ens n'anàrem a l'hotel.

Dedicàrem el matí següent al museu del

el Panteó de Roma on s'exposa el pèndol de Foucault i estan soterrades les personalitats franceses

Louvre, com tots sabeu, un dels més importants del món. La vanguardista piràmide de vidre que fa d'entrada contrasta amb l'estil clàssic de la resta d'edifici, però cal dir que la seua funcionalitat és òptima perquè distribueix els visitants cap als diferents sectors del museu molt encertadament. Crida l'atenció la qualitat de les diferents sales i exposicions que s'obrin a patis interiors d'una lluminositat espectacular. No ho poguérem veure tot, ens deixàrem coses per poder tornar a completar-ho.

I després de descansar un poc continuàrem cap al *Panthéon*, edifici inspirat en

més importants en l'aspecte cultural, social, científic i històric: Víctor Hugo, els Curie, Rousseau, Zola... i el reconeixement als herois que han donat la vida pel país i la democràcia. Seguïrem fins a la catedral de *Nôtre Dame*, immensa al costat del Sena, els jardins de Luxemburg i posteriorment fèrem una excursió pel riu en un gran vaixell turístic mentre anava fent-se de nit i la torre Eiffel s'il·luminava. Sensacional!

Diuenge vam notar tot el pes del turisme a París i especialment al *Palais de Versailles*. Vam fer una cua de quasi dos hores per tal d'accedir a aquest

ric palau i als jardins. Com que va ploure no vam poder acabar la visita exterior i vam tornar a París. Un grup visità la tomba de Napoleó en la zona de *Les Invalides*, altres pujàren a la nòria de la Place de la *Concorde* i al *Sacré Coeur*, coneguda basílica sobre un turó amb vistes extraordinàries de la ciutat; i altres feren un circuit paregut, però més exhaustiu. Tots acabàrem sopant prop de l'hotel contents i cansats.

El dia 1 de maig, dia internacional dels treballadors, estava quasi tot tancat i per això vam passejar per tot el centre fent un ampli circuit que començà en la plaça de la Bastilla, la dels Vosges, la de la República, la de l'Opera, la Madeleine, la plaça Vendôme i la de la

Concorde. Des d'allí pujàrem l'avinguda dels *Champs Elysees* fins a arribar al famós *Arc del Triomf* en la Place de l'Étoile des d'on ixen dotze avingudes radials. Allí mateix, al costat de la sepultura al soldat desconegut i de la grandíssima bandera francesa que anunciava la festa de l'1 de maig, vam dinar tranquil·lament.

Vam passar la vesprada per *le quartier latin*, amb les seues cafeteries, geladeries, comerços de tot tipus, teatre, cinema, universitat de la Sorbona... disfrutant la primavera parisenc fins als últims moments. Encara hi va haver un grup valent que va pujar a sopar a Montmatre i des d'allí baixaren alegrement a la zona del Moulin Rouge.

Això és acabar el viatge de la millor manera possible.

A migdia del dia 2 de maig volàvem cap a València, entusiasmats de l'experiència parisenc i desitjant tornar-hi per a completar les visites que no havíem pogut realitzar. I això que algunes van traure temps per passar un dia en Disneyland París. Ja veieu si ens va condir la faena.

L'inconvenient més important que vam trobar a París van ser els turistes

(com nosaltres!); tot ple per tots els llocs. Si aneu a París que no siga l'1 de maig, que fan festa els països europeus i París està impossible. Ara, l'espectacle de la ciutat en primavera s'ho val!

Cal agrair la dedicació del professor organitzador, Manuel Gil, que no ens deixà en cap moment i el *savoir fer* de Cristina Carrascosa que ens va servir d'intèrpret i traductora. *Au revoir*, amics!

Les viatgeres de París

Què és el “Brexit”?

En l'assignatura de ciències socials, en el tema: “Ciutadania europea”, les alumnes de NEO 2, han volgut aprofundir al voltant del concepte del *Brexit*, per això hem llegit un article i amb l'aportació de totes hem tret algunes conclusions que volem compartir.

En un primer moment, volem explicar que el *Brexit* és el procés que està vivint Gran Bretanya per tal d'eixir de la Unió Europea.

El que hem descobert és que:

–La població de Gran Bretanya es troba dividida al voltant de l'eixida de la

Unió Europea.

–Hi ha dos línies polítiques a nivell europeu. D'una banda, una línia més conservadora, que posa la seua importància en la vessant econòmica i d'altra banda, una línia més progressista que intenta integrar la vessant

econòmica amb la social i mediambiental.

–El *Brexit* afecta altres països tant de dins com de fora de la Unió Europea. Tanmateix hi ha reaccions a nivell europeu, com per exemple en el cas d'Alemanya, i a nivell mundial, com en el cas de Japó.

–Alguns països prenen postures comunes davant la Unió Europea, com és el cas de França i Anglaterra.

–Si Anglaterra ix de la Unió Europea, Escòcia demanarà la independència d'Anglaterra.

–Es fan especulacions sobre l'impacte del *Brexit* i la pèrdua del Mercat Únic de la Unió Europea.

Hem gaudit aprenent entre totes, una de les conclusions més importants que hem tret de la notícia és que la realitat que vivim la creen els medis de comunicació.

Alumnes NEO 2

Tertúlies literàries

Què són?

Es tracta de la construcció col·lectiva del significat i coneixement basada en el diàleg amb tots els participants. Les lectures es fan d'aquelles obres que són les millors creacions de la humanitat.

En els grups de GES 1 matí i nit hem llegit i dialogat al voltant de dos clàssics. Al principi de l'any l'alumnat va triar un llibre que els abellia llegir arran d'un llistat de clàssics.

En GES 1 matí hem

llegit el llibre *Relats de terror* d'Edgar Allan Poe.

En GES 1 nit hem llegit el llibre *El món perdut*, d'Arthur Conan Doyle.

Com s'organitzen?

Els llibres els hem dividit en diferents parts i hem establert unes sessions durant l'any. A cada sessió els participants han de llegir els capítols acordats i han d'assenyalar aquells paràgrafs que vulguen compartir per motius diferents, com per exemple: alguna cosa que els ha cridat l'atenció relacionant-la amb

diàlegs previs de tertúlies anteriors, per experiències relacionades, dubtes...

Alguns dels temes dels que hem parlat arran la lectura d'aquests llibres, han sigut:

–Com ens protegem d'aquelles realitats de què tenim por, com per exemple: problemes familiars, la pobresa i el patiment del món... Algunes de les ferramentes que utilitzem per a aquesta protecció poden ser el consum de drogues, la dissociació emocional, entre altres...

–Reflexió al voltant del servei militar.

–Com ens relacionem amb les figures d'autoritat.

–Com són les nostres relacions afectives, com ens tractem, qui ens atrau... entre altres.

Com podeu comprovar, tots aquests temes són molt interessants i estan relacionats amb temes quotidians i de valors que romanen al llarg del temps. Igualment hem millorat el nostre vocabulari i hem comprés millor la situació històrica.

III Mercat Solidari i Fira Gastronòmica 2017

Els passats dies 9, 10 i 11 de maig celebràrem la tercera edició del mercat solidari i fira gastronòmica. Aquest any decidírem que la recaptació que obtinguérem fóra destinada a l'associació Norte Perdido de la nostra ciutat.

En primer lloc hem de dir que la resposta del públic ha sigut espectacular, gràcies a això hem arribat a recaptar la quantitat de 745 euros.

També convé destacar que l'apartat gastronòmic ens ha meravellat a tots per la gran qualitat de pastissos tant dolços com salats i la gran acollida que han tingut entre tota la gent que ens ha visitat.

A més, el dia 11 poguérem gaudir de l'actuació del cantautor alzi-reny Ona Nua, el qual ens va delitar amb la seua

música original, així com la simpatia, senzillesa i originalitat de les seues cançons plenes d'una sensibilitat que en aquesta època és ben difícil trobar. En aquest concert-recital tinguérem el gust de tindre entre nosaltres l'il·lustre senyor alcalde, Diego Gómez García, que, a pesar de l'agenda tan plena d'actes, pogué fer un lloc per vindre, demostrant d'aquesta manera la implicació que té amb aquests actes solidaris.

També volem agrair a l'equip de l'Ajuntament que col·laborà molt eficaçment facilitant-nos tot el mobiliari que necessitàvem.

El suport i entrega de tot l'equip docent del centre, amb els membres directius de l'EPA féu que esta tasca resultara molt

agradable, i destaquem el treball i entusiasme de la nostra conserge Patricia, que sempre ha estat al capdavant de qualsevol tasca.

Esperem superar la recaptació el proper any, ja que aquest donatiu, que per a nosaltres no representa cap esforç excessiu, per a la causa que va destinat podrà ajudar a un grup de persones necessitades. És molt important destacar la tasca

desinteressada de les persones que han treballat en l'elaboració de l'apartat gastronòmic, així com la desinteressada aportació dels forns de Ferrandis i de la Verge del Lluch, que cada dia ens portaven coques i pastissos.

Per acabar, diré que estem molt contents de la resposta que hem rebut per part de tota la gent. Gràcies i fins a l'any que ve.

Gaspar Casterà

II CONCURSO LITERARIO DE APAVAC 2017 (II APAVAC LITERARY CONTEST)

La APAVAC (Associació de Professors d'Anglès de València, Alacant i Castelló) ha convocado por segundo año un concurso literario para estudiantes de ESO y Bachillerato. El tema de esta convocatoria se centraba en una foto que debía inspirar a los alumnos para escribir su historia. Esta foto era una valla de concertina en lo que parecía ser una frontera. Los alumnos debían escribir

un relato corto en inglés al respecto.

Este año han participado tres alumnos de nuestra escuela, un alumno de GES 1 (Néstor

Cebriá) y dos alumnos de GES 2 (Marcodi García y Edgar Gorobcenko). A pesar de no haber sido premiados, consideramos muy importante su par-

ticipación en el concurso ya que ha servido de incentivo para que escribieran en inglés, así como para dar visibilidad a nuestra escuela, debido a que normalmente solo participan alumnos pertenecientes a institutos de secundaria.

Esperemos que esto sirva de ejemplo y que el próximo año haya más alumnos que se animen a participar en el concurso.

Cristina Peláez

Blue Sky

Nothing beats sitting back on the grass and gazing up at the limitless, blue sky. At least, that's what Alfred thought, but he was pretty sure that he was right. The only thing that would make the experience absolutely perfect would be a freshly grilled burger, but he was doing just fine without it. The next time he tried dieting, maybe

he'd just spend most of his time outdoors.

What he liked most about the sky was probably the way it always radiated beauty, regardless of the time of day and year. A cloudless, clear sky was just as striking as the velvety star-speckled heavens at night. There were never any 'bad hair days' or a major zit catastrophe

when it came to the shimmering blue above. The sky was a constant gorgeousness in what inevitably was not a glamorous life.

All Alfred needed to be reminded was that there would always be a tomorrow just to look up. The sky did the rest.

Edgaras Gorobcenko (GES 2)

The Man Carrying the Fence

Once there was a man carrying a very long fence. He fancied traveling a lot, so wherever he went he always carried his fence with him. In his journey throughout the world, he met wonderful people, they were always cheerful and

happy, and always eager to listen to the tales he brought from around the world.

However, wherever he passed through, the presence of the fence made people change, they would stop talking to each other, modify-

ing their language, changing their customs and even their laws. After the man left, the fence still remained there, separating them from each other, and made them how they are now.

Néstor Cebrián (GES 1)

The Fence of Friendship

When I was child I saw some men build a huge fence. Apparently, the kings of both nations hated themselves to death. they wanted to keep their countries, they thought that one was a bad influence for the other but in some way they agreed separate our nations. Both kings were bad and I thought I could not play with my friend on the other side.

That was what they wanted. But

the two nations we were twinned by culture, we spoke the same language, ate, danced and shared the same with those on the other side. And nothing can stop us.

We decided to answer our refusal to the kings. How? We had put several tables in two rooms, separated by the fence. We ate, sang, danced on both sides, hung posters between their wires, play volleyball,

chess and chat with our brothers in the other side.

Nobody or anything will force us to separate, and now that I'm an adult we have turned it into a symbol of union.

That the pride of one does not destroy the happiness of many.

Marcodi R. García
GES 2

Rodant en bicicleta

El passat 20 de maig el professor Manolo Gil va organitzar una eixida extraescolar en bicicleta per la mota del riu Xúquer.

El trajecte l'iniciarem en la porta de l'escola. Vam passar pels termes d'Albalat de la Ribera, Polinyà, on em vaig quedar meravellada, al vore el nostre riu Xúquer. Ací a Alzira pareix insignificant, però en en arribar a l'assut de Polinyà s'eixampla, formant un desnivell, una cascada gran, ampla i espectacular, amb aigua tan neta i transparent que ens convida a nadar i refrescar-nos del calorós trajecte.

Fa poques setmanes estàvem caminant i coneixent París i hui ací a la Ribera hem conegut un preciós paratge. A vegades viatgem lluny i no coneixem els nostres entorns.

En arribar a Sueca vam parat a esmorzar: típic del ciclistes. No sé com esmorzant tant poden després tornar bé a casa. A mi, demanant la mitat d'entrepà, em va costar més esforç tornar que anar!

Vos anime als jóvens alumnes de l'escola a participar en aquestes activitats, per conèixer millor la nostra terra i especialment el nostre riu.

Una alumna veterana.

Presentación de proyectos Erasmus+

El martes 21 de marzo de 2017, se realizó en nuestra escuela una presentación sobre los proyectos Erasmus+. El acto fue organizado por Cristina Peláez Bialcanet y por nuestra voluntaria, Katerina Ntarpoulou.

Katerina, junto a sus

compañeros de piso, Karolina Cepeláková y Michael Niblett, quienes son también voluntarios en colegios de educación primaria y secundaria aquí en Alzira, informaron a nuestros alumnos sobre las oportunidades que les pueden dar los distintos

programas que forman parte del Erasmus+. Los voluntarios explicaron brevemente a los alumnos lo que hace cada uno en su propio proyecto, que se llama Servicio Voluntario Europeo (EVS en inglés) y cómo es la vida en el extranjero participando en

este tipo de programa. Esperamos que nuestros voluntarios europeos hayan inspirado a la gente que participó en el acto y que ellos también se apunten en el futuro como participantes en alguno de los diversos programas del Erasmus+.

¡Estos griegos están locos!

Grecia: el país donde han nacido la democracia, la filosofía y... la crisis económica. O, como se dice en griego, la "Helada". Sí, sí, un país mediterráneo, bañado por el sol con un nombre que suena completamente a lo contrario en castellano. Y eso no es el único hecho raro sobre lo que os voy a hablar, queridos lectores.

Los griegos, en general, no somos gente normal. ¿Por qué? ¡Muy buena pregunta! Os voy a decir. Primero, cuando queremos decir que sí, en griego se dice *ne*, lo cual suena más a "no". Y nuestro "no" es una palabra rarísima que suena más o menos a *oji*. Segundo, si alguna vez os encontráis en Grecia y

queréis mostrar a alguien el número "cinco" usando vuestros dedos, debéis hacerlo hacia vuestra propia cara, porque si lo hacéis al revés, eso es un gesto que se parece a "levantar el dedo medio". Pero, si planeáis alquilar un coche, es casi obligatorio hacerlo, dado que es el gesto más popular entre los conductores.

Más información útil sobre los griegos: no, no rompemos platos para

divertirnos. O sea, mejor, ya no. Ahora no nos sobra dinero para esas cosas; ahora invertimos nuestros ahorros solo en flores, las cuales tiramos a los cantantes cada vez que visitamos un local "tradicional"—ya que eso es lo que nos falta en nuestras vidas lujosas—. Tampoco bailamos *syrtaki* en casa reunidos con los amigos; hemos avanzado desde aquella etapa. Hoy en día, preferimos otros tipos de

bailes tradicionales, como el reguetón; exactamente como nuestros ancestros.

Además, siguiendo la tradición de la contemplación y del pensamiento profundo que hemos heredado de los filósofos griegos de la antigüedad, si venís a Grecia alguna vez, podréis disfrutar y observar este proceso magnífico que tiene lugar en las cafeterías llenas-de-gente en cada ciudad, pueblo, isla o bien roca. Ya sabéis que no es porque seamos perezosos, sino porque estamos intentando encontrar soluciones para combatir la crisis.

Esta es una imagen breve de la Grecia moderna. O no... ¡Venid y descubrid si de verdad es así!

Katerina

I Concurs de Narrativa Isidoro Belda

Primer premi general

“Cuando Gregorio Samsa se despertó una mañana después de un sueño intranquilo, se encontró sobre su cama convertido en un monstruoso insecto...” Recordé una vez más el extraordinario comienzo de *La metamorfosis* de Kafka. Una de las obras que había conseguido abrir mi mente como si de un picahielos se tratase. Una historia de cambio que, en la actualidad podría interpretar de otra manera.

Las mañanas

El azogue del espejo me devolvió la imagen de un señor con una cara a modo de afilada luna pretérita, pero donde asomaba, finalmente, su lado oscuro. Como una mueca inverosímil, colgaba la parte pléjica de toda una vida... El labio, en tiempos apretado, había cedido en su vigor, mostrándose como uno de los relojes blandos de *La persistencia de la memoria* de Dalí. Era yo y tan temprano, que me apenó pensar en las almas que abandonan la tierra en su amanecer. Tanto se hubieron agostado mis sentimientos, que aquello venía a ser de las pocas cosas que me provocaban

verdadera pena. No sólo se endurecieron las arterias con el ictus, también los sentimientos, el humor, el carácter... Como los quesos de cabra revenidos por los años. ¿Quién me va a querer a mí ahora? Repiqueteó una voz del fondo de mi conciencia, evocando a una párvula Scarlett Delacourt, que lloriqueaba a su madre, después de haber sufrido una caída del cuadrúpedo en *El hombre que susurraba a los caballos*. Allí estaba frente al espejo, lamentándome en otro raptó del pensamiento melancólico.

Las tardes

En los paseos vespertinos, gente esquinada o apelonada, interceptando el paso: personajes que, directamente, apartan su rostro cuando advierten la diferencia, los que clavan la punzante mirada

en el miembro renqueante, los más indiferentes; y en la peor modalidad de la indiferencia... Gente que se cruza en tu camino sin guardar un espacio más vital de lo común, con una deliberada falta de generosidad. Si lo corriente en las personas que salen a mi paso es la tendencia a creer verdadero cuanto le reportan alguna utilidad... no es de extrañar que no me reconozcan como a un semejante, si no más bien como a un imposible unicornio al que tuvieran que orillar en sus ocupadas existencias, cargadas de trasiegos laboriosos, sin detenerse a pensar siquiera en las consecuencias de sus actos más nimios... Y a base de repetirlos, una y otra vez, quedan desprovistas de conciencia social. Su imagen entrañable me asaltaba a menudo y sus palabras colmadas de sentido co-

mulgaban con mis soledades. Las más de las veces, contestaba con una fórmula de confianza, en estos casos, del tipo “tranquila” para apaciguarla, apenas un susurro, y su pecho enardecido se aquietaba al fin, así un día tras otro, a su cuidado, atento a enjuagar el reguero de lágrimas que resbalaban por sus incomparables mejillas de nácar. Al caer la tarde, los perros sacaron a pasear a cientos de almas atadas por la soledad, tradujo mi pensamiento, de nuevo alicaído.

Las noches

Llegados a este punto, se hace necesario explicar el porqué de haber encargado tu réplica, Scarlett, lo más exacta posible... a una empresa francesa de muñecas de silicona, tamaño natural por supuesto; porque no soportaba más tenerte en mi cabeza. Idea persistente, sin manipular tus formas perfectas, tantas noches recreadas. Al fin convenciéndote con susurros de amor:

You make me feel, baby... You make me feel.

Manuel Peris Garrigós. Informática 1

I Concurs de Narrativa Isidoro Belda

Primer premi en valencià

Si no hagués estat per les seues comes no hauria passat res, o potser sí, però hauria passat algú altre. Aquella xica de cabells arrissats i de pell rosada, em va fer captiu amb la seua primera mirada. Després de tants dissabtes, per fi vaig decidir apropar-me a ella. Les comes em tremolaven, però vaig ser capaç de preguntar-li si volia quedar amb mi per fer-nos unes cerveses. Sílvia em va assentir amb el cap.

La primera vegada que vaig veure la Sílvia, em va recordar aquelles acampades que feia amb els amics del grup de joves missioners. Allí vaig conèixer un xic molt vergonyós i callat, però amb una amabilitat que et feia estimar-lo. Els ulls de Sílvia i d'aquest xiquet eren molt semblants, tots dos em provocaven una sensació que poques vegades havia experimentat.

Eren les set de la vesprada, a la terrassa del bar, les taules estaven buides, no sabia on asseure'm. Pensava si el lloc li agradaria, de quins temes podia parlar-li, aniria massa elegant per prendre una copa, o potser havia quedat amb mi per compromís? La meua ment semblava una olla de pressió, amb el vapor quasi a punt d'eixir. Vaig pensar: ara és el moment, me'n vaig, li dic que no puc, però, de sobte, vaig escoltar:

—Miquel, estàs fantàstic.

Ja no podia fer res, allí estava la Sílvia amb els seus ulls verds, mirant-me fixament. Encara que em va

costar parlar una mica, la cita va transcórrer meravellosament. Sílvia em va mostrar la seua part més íntima. Em va contar coses molt personals, que em van sorprendre de bona manera. Parlarem de diferents temes i em vaig adonar que aquella xica era perfecta per a mi.

Ja era de matinada quan ens vam aturar al costat de la font de la plaça. Ella es va apropar a mi i em va fer un bes als llavis. Aquelles nits que no podia dormir pensant en ella, s'havien fet realitat, mai ningú m'havia fet sentir allò que sentia per

aquella divinitat que els déus de l'Olimp havien deixat escapar. Pareixíem dos xiquets que no sabien què dir. Ens vam mirar i ens vam abraçar tan fort que els nostres cors bategaven al mateix temps.

Seguírem passejant pels carrers del poble, rient, parlant, fins i tot cantant. Estàvem en l'èxtasi de felicitat fins que la Sílvia es parà davant d'un banquet i es posà a plorar. No entenia què passava, hauria fet alguna cosa malament? La

seua mirada havia canviat per complet, els seus ulls mostraven una inseguretat que no era pròpia d'ella. Poc després, es va alçar un poc el seu vestit, em va mostrar un petit tatuatge amb un símbol que jo coneixia, perquè jo també el duia.

A l'últim campament, la colla d'amics ens vam fer un tatuatge per recordar els estius que havíem passat junts, teníem 17 anys i ara, quasi amb 30, feia segles que no els veia. No entenia res, per què tenia ella aquell símbol? Sílvia va traure de la seua bossa, una imatge en la qual apa-

reixíem aquell xiquet tan vergonyós i jo. En eixe moment, ella em va mirar i va dir:

—Miquel, eixe xiquet sóc jo.

Em vaig quedar bocabadat, era Raül, aquell company tan callat, tan vergonyós i amb aquells ulls, sí, aquells ulls tan especials que m'havien enamorat.

No sabia com reaccionar, tenia mil pensaments al cap. Així que, vaig fer el que sentia:

la vaig besar als llavis. No m'importava, jo volia a la Sílvia, era la dona que sempre havia buscat i no l'allunyaria de mi per cap motiu.

Tot i que la vaig besar, Sílvia va marxar. Jo em vaig quedar allí, mirant-la, sense saber què fer. Ara són les 7 del matí, li he enviat més de cent missatges i no em respon. T'estime Sílvia, i t'ho demostraré, si em deixes.

Javier Oviedo,
Valencià Superior

I Concurs de Narrativa Isidoro Belda

Primer premi en castellà

Cuando Gregorio Samsa se despertó una mañana después de un sueño intranquilo se encontró sobre su cama convertido en un monstruoso insecto. Fue corriendo hacia el cuarto de aseo para mirarse en el espejo. Cuando se reflejó en él, se dio cuenta de que se había convertido en una monstruosa tarántula de largas patas y cuatro ojos saltones.

—¡Señor! ¿Qué me ha pasado? —gritó para sí mismo.— ¡¿El sueño que he tenido ha sido verdad?! ¿Por qué me pasan a mí estas cosas?

Se vistió rápidamente y se fue a pedirle ayuda a su vecina Celia, y la que tenía una gran amistad con ella y a lo mejor, le ayudaba a arreglar todo este desastre, pero claro si él

mismo se asustó de su propio reflejo, ¿cómo no iba a asustarse ella?

Salió y llamó a la puerta, Celia abrió y se quedó pálida al contemplar al horroroso monstruo. Durante unos segundos se quedó como una estatua de piedra y, a continuación, cayó desplomada al suelo. Gregorio se asustó al ver aquella situación y

salió corriendo escaleras abajo como si su vida dependiera de ello.

Cuando ya estaba llegando a la planta baja se resbaló en un charco de agua que se había formado por las goteras y en ese momento... se despertó.

Todo había sido un sueño.

Como todas las mañanas, se aseó y bajó a comprar el pan.

Cuando estaba llegando a la planta baja se fijó en una charco formado por las goteras, exactamente en el mismo lugar que en su sueño y observó unas huellas que indicaban que alguien se había resbalado allí mismo.

¿Y si en realidad no hubiera sido un sueño?

Josefa Fuentes (Alfabetització)

Tots t'estimem, Ana Patricia!

Aquells que vingueu a l'escola d'adults el curs que ve segurament ja no hi trobareu la nostra conserge favorita, Patri.

El curs passat l'ajuntament va fer cas, per fi, a les reiterades demandes de l'escola, que havia fet notar als responsables d'Educació locals la necessitat d'un conserge per a controlar l'entrada al centre i atendre els alumnes i el públic en general que ve demanant informació.

Que Patricia ha complit perfectament aquesta funció no escapa a

cap usuari de l'escola. Però que, a més, la seua simpatia i la seua bona disposició l'han convertit en una persona estimada i imprescindible per al bon funcionament del centre, pocs ho podran negar.

Li desitgem molta sort allà on vaja. Que continuarà tan guapa, tan alegre i tan treballadora com ara, d'això no en tenim cap dubte. Per a nosaltres serà sempre part de la família de l'escola Enric Valor.

Moltes gràcies, Patricia, i ja saps on pots trobar-nos: és ta casa.

Turisme rural: Pitarque

És un goig viatjar, i més encara conèixer la nostra terra, ja siga el nostre país o l'estat espanyol, particularment, he corregut molt, per terres valencianes i espanyoles, així com la resta del món: Malta, Anglaterra, Irlanda, Islàndia, Dinamarca, Canadà, EE.UU.; però de tot, el que més m'ha impactat han sigut els viatges que he realitzat per l'interior d'Espanya amb el sarró al coll i la tenda de campanya darrere: fa uns anys —quan era més jove—, quasi tots els estius, soliem eixir a recórrer, amb la tenda de campanya, entorns privilegiats de les nostres terres; així un bon dia ens encaminàrem cap el poble de la meua àvia: Pitarque, a la província de Terol

Al bell mig de Los Órganos de Montoro, que no són les parts íntimes del

ministre, no penseu malament, no; allí, enmig d'aquest entorn natural i privilegiat jau un poblet, d'uns vint habitants en hivern, estacat en un bosc preciós i amb un rierol magnífic que naix a uns quatre quilòmetres del nucli urbà. Al naixement s'accedeix per una senda única que travessa l'exquísita de la Natura en el seu

estat més pur, que ompli per complet els sentits del caminant de beutat i calidesa mentre circula pel lloc i que culmina en aplegar al naixement —sobretot si l'any ha sigut plujós, perquè així, en un lloc del naixement anomenat La Chimenea brolla l'aigua del riu sortint per dalt i per baix, en forma de vapor —degut a la força

amb què surt—, i forma un brollador que fa molt goig tant de veure'l com de mullar-se a dins.

A uns cinc quilòmetres de Pitarque podem trobar Villarlengo, un poble ja amb més importància que posseïx gairebé tot tipus de serveis, tant d'alimentació com de comunicació.

David Sifres

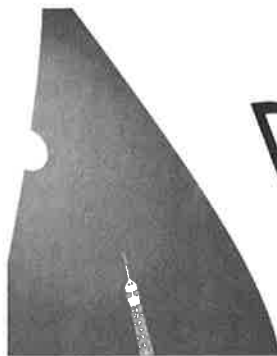
Una reflexión sobre el cambio climático

Después de las revoluciones industriales y el trabajo mecanizado, las mayores fuentes de energía llamadas “combustibles fósiles”, el carbón, el gas natural y el petróleo, este último en particular, están muy presentes en nuestro día a día. Se encuentra en casi todo lo que consumimos de forma directa como indirecta. Los plásticos, la ropa, algunos dispositivos tecnológicos, son hechos a base de petróleo, ya sea el polietileno como en las botellas de plástico, o el PEBD de las bolsas de supermercado.

De forma indirecta, todos los combustibles fósiles están presente en los transportes y la energía con el cual fueron elaborados, pese a que nosotros consumamos cosas naturales como tomates o naranjas, hay que tener en cuenta que dependemos de ello sin nuestro consentimiento.

En un mundo tan globalizado y consumista, todo funciona a base de estas tres energías, que lamentablemente contienen partículas que al ser soltadas a la atmósfera

generan el efecto invernadero, lo que provoca que los rayos solares que entran a la tierra no puedan salir de ella, sobrecalentando el planeta haciendo que los polos se derritan y estos al mezclarse con el agua salada de los océanos, cambian las corrientes marinas y generan cambios en el

PARIS2015
UN CLIMATE CHANGE CONFERENCE
COP21·CMP11

clima, provocando sequías o inundaciones.

Si vivimos en un mundo donde la mayoría de las veces dependemos de combustibles fósiles para todo, estaremos haciendo mucho daño al clima y temperatura de la tierra, sin embargo, podemos usar alternativas y ser más responsables no sólo con el medio ambiente, sino con la población de otras partes del mundo,

pues durante años se ha hecho la vista gorda en los países industrializados produciendo y consumiendo. Pero en los países más pobres y tercermundistas que consumen menos, sufren, en cambio, mucho más el efecto del cambio climático, un ejemplo son las islas del pacífico o la India.

Los activistas que están a favor de apostar por las energías renovables, no piden el cese de las actividades laborales ni la paralización de la producción, sino un poco más de conciencia a la hora de consumir, pues un estado-unidense consume más electricidad y consume mucho más productos que un indio.

Ayudar a evitar el cambio climático no es

sólo cambiar los focos de una casa, sino usar medidas más extremas a las que sería difícil acostumbrarse. El uso rutinario del transporte público en vez de usar el coche de cinco plazas, comer productos naturales y no hecho industrialmente para el enriquecimiento de algunas empresas, tal y como son aquellos artículos y productos que son hechos a base de aceite de palma, el más barato del mercado, y cuyas plantaciones ocupan lo que antes era paraísos naturales donde abundaba la fauna silvestre. Un ejemplo de ello es Indonesia, que destruye sus selvas para sembrar plantaciones de palma y afecta el ecosistema de la zona y destroza el habitat de los animales, quedando una mayoría endémica en la zona.

Consumir menos carnes de vacuno, ya que se necesita mucho petróleo para trasladar, procesar y llevar estos animales hasta un restaurante de comida rápida con un valor de 2 euros. Sin embargo, se necesitan 15 barriles de petróleo, eso sin mencionar la cantidad de me-

tano que estos animales liberan a la atmósfera 15 veces más que las emisiones de carbono de un coche. En los Estados Unidos se siembra más pienso para ganado que hortalizas y frutas, y hay más terreno para pastoreo del ganado que para la siembra ecológica.

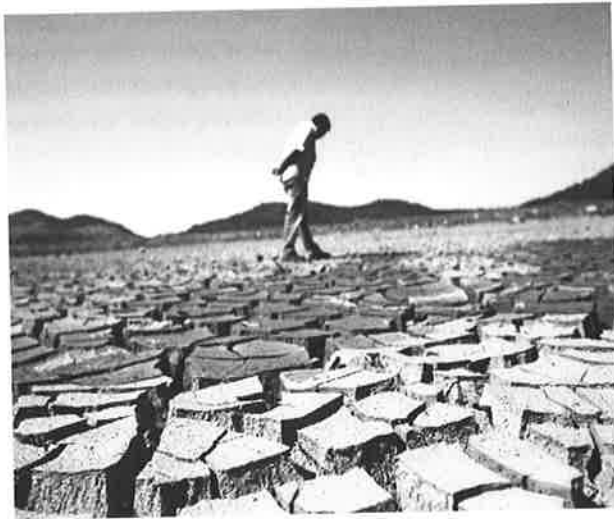
El mundo laboral debe concienciarse con las energías renovables, invertir más en generar electricidad limpia, limitar sus producciones, reducir sus emisiones de CO₂. No basta con cambiar foquitos o sembrar una rama de ciprés haciéndonos pensar que crecerá y ayudará al

ambiente. La responsabilidad de todo esto es el capricho de los mayores dueños de empresas como Exxon o de tecnologías que prefieren crear ciento de miles de móviles carísimos para que la gente los reemplace aun sabiendo que el suyo funciona perfectamente. Consumir productos naturales. No digo que no sigamos consumiendo en un McDonald's comida procesada, pero no lo hagamos rutinario, como coger el coche o gastar electricidad de forma innecesaria como conectando un radiador, cuando uno se pone un edredón y el frío no se irá, pero te mantiene caliente. Sé que es difícil intentar cambiar las costumbres, pero crear un hábito de ayuda, una rutina

sana es intentar sacrificar algo, por el bien de tu salud, de tu familia o de tu rededor. Caminar dos kilómetros es difícil la primera vez, pero luego mirarás en un año de cuántas veces recorriste el mismo camino, el cual ya perdiste la cuenta, y ni te acordarás del primer día, porque lo que haces es rutinario.

No hay que cambiar las costumbres malas, solo moderarlas, ser conscientes del problema; bañarse todos los días está bien, pero pregúntate: ¿te parece bien o solo imitas el modelo que ha estado contribuyendo a destruir de forma indirecta el mundo?

Marcodi Ronem
García (GES 2 Nit)

Adicciones modernas

Los alumnos del grupo de teatro del CEPA Enric Valor estamos preparando este curso una obra sobre las adicciones, en particular la adicción al móvil y a las nuevas tecnologías.

Una adicción consiste en un uso continuado de sustancias tales como alcohol o drogas, o un comportamiento compulsivo con el juego o conductas externas, aunque las consecuencias sean perniciosas. De hecho, una persona que padece una adicción es adicta a la euforia y a la recompensa, no a la sustancia o actividad que produce tal efecto.

Las adicciones están médicamente reconocidas como enfermedades crónicas y progresivas. Si una adicción no se trata a tiempo, irá empeorando progresivamente, pudiendo comprometer la vida e incluso llegar a ser fatal. Las adicciones constituyen un problema crónico: no tienen curación, pero pueden tratarse. La mayoría de quienes las sufren no pueden dejar de beber o tomar drogas o cambiar su comportamiento sin ayuda, incluso si las consecuencias llegan a ser tan extremas como la pérdida de empleo, de la familia o incluso de la vida. Es posible sufrir adicciones múltiples; por ejemplo, la de alguien que padece una adicción al juego,

que también podría tener problemas con el abuso de alcohol u otras sustancias.

Cuando hablamos de adicciones, seguimos en cierto modo lastrados por una visión moral, que señala a la persona adicta como un ser egoísta, mentiroso y propenso a cometer delitos. **Creemos que, en**

cierto modo, se lo ha buscado y no merece un trato compasivo.

Frente a este planteamiento lleno de prejuicios, hace ya bastantes años que la adicción se ha incorporado al listado de enfermedades mentales que deben ser tratadas en un entorno sanitario. Se entiende que el cerebro del adicto ha sustituido sus mecanismos “naturales”, por sustancias o conductas externas, que lo hacen totalmente dependiente. Y debemos *curarlo*, para que el individuo pueda reintegrarse en la sociedad. Esta segunda opción es mucho más

acorde con lo que conocemos sobre el cerebro adicto.

La *nomofobia* es la creciente adicción al teléfono móvil. Es una patología asociada directamente al uso y desarrollo de las nuevas tecnologías. Desde que surgieron los *smartphones*, cada vez son más las personas que dependen exclusivamente de estos aparatos y cada vez son más los usuarios que han desarrollado este trastorno.

Pese a que el uso de la tecnología puede ser muy útil, pues nos permite estar constantemente en conexión con casi todos los rincones del planeta, **la incomunicación nos puede llegar a producir una sensación de ansiedad**

que nos invade y nos hace desear intensamente el momento en que volvamos a estar conectados.

Los síntomas ansiosos y obsesivos que presentamos cuando nos quedamos sin móvil han sido reconocidos por los psicólogos, y este miedo excesivo e irracional a estar sin smartphone ha sido bautizado como “nomofobia”. El término proviene de la expresión inglesa *no-mobile-phone phobia*.

Pese a que los adultos también pueden sufrir este trastorno, **son los niños y jóvenes los que tienen más probabilidad de sufrir pro-**

blemas de salud mental como consecuencia de la dependencia a las nuevas tecnologías, pues pasan muchas horas conectados y desarrollan su identidad en las redes sociales. Son los "nativos digitales"; personas que han vivido desde su nacimiento rodeados de tecnologías de este tipo.

A pesar de contar con las vías

ordinarias de comunicación, empezando por la de personarse ante su interlocutor, el nomofóbico enloquece ante la imposibilidad de contactar con cualquier persona en cualquier momento allí donde se encuentre. No se aplica únicamente a los usuarios de smartphones, si bien es cierto que los antiguos teléfonos móviles no generan en

nosotros tanta adicción al no ofrecer posibilidad de navegación.

Los síntomas de este trastorno son sensación de ansiedad, taquicardias, pensamientos obsesivos, dolor de cabeza y dolor de estómago. Según los expertos, el nomofóbico suele ser una persona insegura y de baja autoestima.

Antonia Fernández

20 años dedicados al deporte

Hola, mi nombre es Matia Trull Roca, soy de Algemesí y llevo 20 años dedicándome al deporte.

Empecé en el mundo del tenis a los tres años, la raqueta era más grande que yo. Poco a poco fui creciendo, aprendiendo cada vez más en el mundo del tenis, tanto que mis padres pensaron que sería bueno que yo me dedicase al mundo de la competición: aquí empieza todo.

Empecé a competir con tan solo ocho años, recuerdo perfectamente mi primer partido, nerviosa, no sabía dónde ponerme, dónde tirar... En fin, poco a poco vi que me gustaba, me estaba haciendo mayor y estaba cogiendo cada vez más fuerza y más seguridad en mi misma.

Empecé a entrenar

más en serio, preparador físico para mi sola, clases particulares... Hasta el seleccionador nacional de España de tenis quería verme jugar porque le habían hablado de mí. Hizo un *clinic* y yo estaba convocada, el chico se interesó bastante por mí.

Al cabo de dos años me tuve que ir de Algeciras para entrenar en la federación, entreno más serio y con gente de mi nivel.

Quedé en segundo año de benjamín tercera en la liga JotaCe, en primero de alevín quedé segunda y en segundo de esta quedé la primera, por lo cual una marca de raquetas me hizo un contrato de un año. Fui seleccionada con todo pagado para ir a jugar "La copa de los niños" en Girona y

también me dieron pase para ir a París, lástima de no poseer dinero para ir.

He llegado a estar la cuatrocientos de toda España y la diez de la comunidad Valenciana.

El seleccionador me convocó cinco veces más, en una de ellas me dijo que al cumplir los dieciséis me llevaría a Barcelona para entrenar más serio y poder empezar con los WTA.

Pero mis padres no me podían costear mucho más y me lo tuve que dejar a los quince, una grandísima pena.

Ahora me dedico a la enseñanza del tenis a los más pequeños y competición, es un gran placer impartir clases y enseñar todo lo que sé y también a jugar a pádel.

Todo esto y mucho más se lo debo al TENIS.

Enric Valor, defensor de la nostra llengua

Resulta molt difícil que al llarg dels últims 40 anys, tota la gent que hem estudiat valencià, en algun moment de la nostra vida acadèmica no haguérem sentit parlar d'Enric Valor. Va ser un home que va fer tot el possible perquè el valencià mai es perdera, va ser narrador, gramàtic, lexicòleg, rondallista i novel·lista.

Va nàixer a Castalla el 22 d'agost de l'any 1911. La seua família va pertànyer a la petita aristocràcia rural, el seu pare era llicenciat en Filosofia i Lletres i la seua mare, que era molt aficionada a la lectura, van ser els que inculcaren a Enric el seu amor a l'Idioma i a les lletres.

Quan només contava amb deu anys d'edat va escriure la seua primera novel·la *El secret del castell*, la qual no va arribar a acabar.

Amb quinze anys va escriure *L'experiment de Strolowickz*, conte que va descobrir el director d'una revista, que el va convidar a fer tertúlies en una cafeteria al barri de Russafa.

Va participar a la Guerra Civil Espanyola en el bàndol republicà i quan va acabar la guerra deixà d'un costat l'activitat política i es va centrar en l'obra literària. D'ací resultarien les *Rondalles valencianes*

(1950-1958). Però a principis de la dècada del 60 començà a contactar amb nacionalistes valencians que havien sobreviscut a la guerra, fent tertúlies clandestines, i, per aquest motiu, Franco el va empresonar des de l'any 1966 fins al 1968.

Al 1960 va veure la seua primera novel·la publicada *L'ambició d'Aleix*, però el que no molta gent sap, és que el dia 18 de juliol del 1936, el tren en el qual viatjava va ser bombardejat i un exemplar de la seua primera novel·la *El misteri de Canadian* es va cremar i no va eixir mai a la llum.

Al 1980 començà el seu projecte més ambiciós escrivint la trilogia "Cicle de Cassana", que està formada per *Sense la terra promesa*, *Temps de batuda* i *Enllà de l'horitzó*.

Des d'aquell moment i quasi fins a la seua mort va ser membre de diversos consells, va rebre molts premis i, a conseqüència de tot això, moltes places, carrers i col·legis de la Comunitat Valenciana porten el seu nom.

Va ser nomenat Doctor Honoris Causa per la Universitat de València, la Universitat de les Illes Balears, la Universitat Jaume I de

Castelló, la Universitat d'Alacant i per la Politècnica de València, fins i tot van voler proposar-lo per al Premi Nobel de Literatura.

En la seua última investidura poc abans de morir va dir:

—Davant de tot açò, cal dir que tots els valencians estem moralment obligats a contribuir a l'ús, el conreu, el respecte i la difusió del valencià, el nostre català; i encara que els estudis d'altres llengües puguen enriquir-nos, no podem consentir la destrucció cultural i espiritual del nostre poble per mitjà de la implantació totalitària d'un altre idioma, perquè la pèrdua de l'idioma propi significa la mort cultural d'una pàtria.

Enric Valor va morir el 13 de gener de l'any 2000 a València.

Per tot el que va fer per el valencià hauríem d'estar orgullosos que la nostra escola porte el seu nom.

Alumnes de GES 1 matí

Casualitat?

Manel i Joan, eren dos xicotets que sent complementaris, i sense sospitar-ho, serien en el temps grans amics. Manel: un geni en ciències, estudiós, honorat, altruista, molt adult, sacrificat i treballador, era en tan sols vint-i-un any llicenciat en Fisioteràpia per la facultat de València, a més d'un dels millors fisioterapeutes de la ciutat d'Alzira, on vivia i treballava. Joan, més jove, anava ja pel segon any de batxillerat al seu institut també d'Alzira, i tenia unes qualificacions excel·lents, com ho era ell mateix, excel·lent en tot, com es deia en alguns àmbits fa uns anys era un *JPSP – jove però sobradament preparat–*; a més tenia una molt bona consideració dels seus professors. Fa uns dies, tornava Joan de classe cap a casa, amb el cap cot, cavil·lós en les seues coses i en els llibres i els apunts sota el braç quan de sobte entropessà amb un altre xicot que caminava per la mateixa vorera que ell, en direcció oposada i també cavil·lós, així, d'esta manera tan casual es conegueren ell i Manel, es presentaren i feren amistat. Els dos coincidien en estudis al mateix institut, en uns anys de diferència, ja que

Manel feia cinc anys que acabà el batxillerat, però pràcticament en els mateixos professors, l'un de ciències i l'altre de lletres, però dos joves intel·lectuals complementaris, començaren a comentar, mentre caminaven alegrement junts –duien el mateix camí– anècdotes del temps d'estudis del Manel, a més de qüestions sobre les instal·lacions del mateix centre d'estudis, coincident als dos companys, a més del caràcter d'algun professor comú als dos ja amics, fins que Joan arribà a sa casa en un carrer estret d'una Alzira molt antiga i pobra, com ho era Joan –no miserable, no!, però sí fill de pares pobres, honorats i treballadors, gent senzilla i del poble pla–, llavors quedaren per passejar junts i xarrar un altre jorn per tal d'afermar aquesta nova i naixent amistat.

En entrar a casa, Joan, molt content, en la seua habitació, menudeta i pobra de llum, començà estudiar, com feia sempre en arribar de l'institut, però aquesta vegada amb major èmfasi, aquella casualitat de la vida que havia seguit entropessar amb Manel, li 'havia donat molts ànims i satisfacció;

veia així la vida d'una altra manera, amb diferent color; els estudis tenien un altre objectiu i diferent aspecte després de conèixer Manel. Quan feia un parell d'hores que estava estudiant decidí dedicar-se a la seua afició predilecta, la literatura: li encantava escriure, sobretot poesies, i gairebé sempre, sempre en la seua llengua, el valencià; tragué del calaix de l'escriptori una carpeta plena de fulls solts, amb poemes que ell mateix havia redactat, i després d'escriure'n un, amb relativa facilitat, el col·locà en una cura exquisita al seu interior: tractava amb una estima especial aquestos que ell anomenava els seus fillets, ja que, segons deia, els havia parit ell i eren la seua aportació a la Humanitat, i la veritat és que, com a literat era bo, molt bo, ja que s'havia presentat a bastants certamens, concursos i jocs florals i n'havia guanyat uns quants, bastants, la majoria, per no dir tots; i la seua professora de literatura el tenia en molta consideració, a més era un lector empedrit que sempre anava a la saga de noves i bones lectures –seleccionava molt totes les lectures i a més llegia en un temps record tot aquell interes-

sant que piscava o s'apropava a les seues mans–.

Manel seguí el seu camí cap al club d'escacs de la ciutat, tres carrers més enllà d'on vivia el seu nou amic Joan, i en arribar inicia una conversa amb els companys del club referint l'encontre que havia acabat de succeir, i les casualitats de la vida, abans d'iniciar les partides que celebraven, normalment entre els socis i amics del club, tots comentaren com d'interessant seria que portara aquest amic al club i que aquest es fera soci –com ocorreria mesos després–, ja que allí tots eren intel·lectuals i cercaven gent jove amb les seues mateixes inquietuts; no era fàcil trobar-ne, que la joventut no estava per la cultura, sols discomteques, pubs i altres locals per l'estil, amb música canyera –ximpum ximpum–; així doncs atragueren el Joan al seu grup, era dels d'ells, i Joan s'integrà en una situació nova, diferent i molt agradable i positiva per ell, –era, en realitat, quelcom que cercava sense saber-ho des de feia anys– la casualitat d'un entrebanc canvià sa vida de manera meravellosa, fou tot per pura **CASUALITAT**.

Selene, 2017.

Una recepta del país

"CORDON BLEU" VEGETAL, O BLEDES FARCIDES

Ingredients per a quatre persones:

600 g. de penca de bleda ampla (12 trossos).
6 llenques de formatge de fondre.
6 talls de pit de titot.
2 ous grossos.
farina d'arrebossar.
sal i oli d'oliva.

Preparació de les penques: una vegada nets els dotze trossos, sense fils i tallats en rectangles igualats -bastant grans- els esclafem un poc abans de bollir-los un poc, després posem una llesca de formatge de fondre i un tall de pit de titot, o pernil cuit, a sobre de cadascun, posteriorment un altre tros de penca al damunt i tornem a esclafar un poc el resultant per tal que el farcit quede compacte. A continuació ho enganxarem amb uns furgadents per tal que no es desmunte l'invent.

Després continuarem amb l'arrebossat: ho passarem primer per farina -si és de dacsà (Maizena, per exemple) ix millor- i per pa ratllat amb all i joliver, i després per l'ou ben batut.

Quan l'oli ja trau fum -ben calent-, per tal que segelle ràpid el que estem a punt de coure, fregirem les penques i en traure-les les passarem a un plat amb paper absorbent -perquè xuple l'oli excedent- i les posarem en una plata de forn i les naparem

amb la beixamel que haurem preparat prèviament abans d'enfornar-les.

Les gratinem uns minuts a 200°C i ja està: a gaudir d'un menjar sa, saborosíssim i deliciós que serà molt grat al tast de tota la família.

Nota: La penca de bleda es pot substituir per fulles d'albergina, cogombre, penca de card o qualsevol altre vegetal d'aquest tipus, al gust dels comensals i del cuiner.

***BON PROFIT
I BONA CUINA...***

David Sifres.
Tea Gathering 2

Postdata

Sembla que aquesta etapa de *La Revista* s'acaba. Serà qüestió d'iniciar-ne una de nova.

Una de les bondats d'aquesta publicació ha sigut donar a conèixer el centre d'adults a una part de la societat alzirenya, però, sobretot, ha sigut donar a conèixer les activitats que es realitzen en l'escola als nostres propis alumnes. Per descomptat és primordial la participació d'amplis sectors de la nostra comunitat educativa en aquest projecte, però hi tenim un percentatge d'alumnes que no disposen de temps i sempre van de pressa, i que si no fóra per *La Revista*, no s'assabentarien ni de la meitat d'activitats que es fan ací. És a dir, serveix per coordinar l'alumnat i, de passada, per valorar l'opinió i les aportacions dels companys.

Tots som importants per a l'elaboració de *La Revista*, però hi ha qui és més imprescindible i eixe és el seu director, Xavier Naval. Tot un personatge! Un professional exigent, incisiu, crític i ple de saviesa. I vergonyós. El voreu moltes vegades

fer fotos, però és difícil trobar imatges seues; no li agrada fer-se notar en cap sentit, i això que sempre se n'ix per dalt. De fet esta foto m'ha costat "penes i treballs" d'aconseguir.

Per culpa d'ell la qualitat de la Revista és més que notable, la qual

cosa li agraim tots els que treballem al seu costat.

Gràcies Xavi! Tots els professors valorem el teu treball i dedicació. Per a mi ha sigut un plaer fer *La Revista* amb tu i gaudir, de primera mà, d'eixe humor teu tan sorneguer i divertit.

La Revista

Número 3

CEPA Enric Valor, Alzira

Desembre 2008

L'escola a Londres
i a Saragossa

Nadal al voltant del món

L'obra de la seu no avança

La Revista

Número 4

CEPA Enric Valor, Alzira

Juny 2009

Homenatge a Isidoro Belda

La Revista

Número 13

CEPA Enric Valor, Alzira

Juny 2014

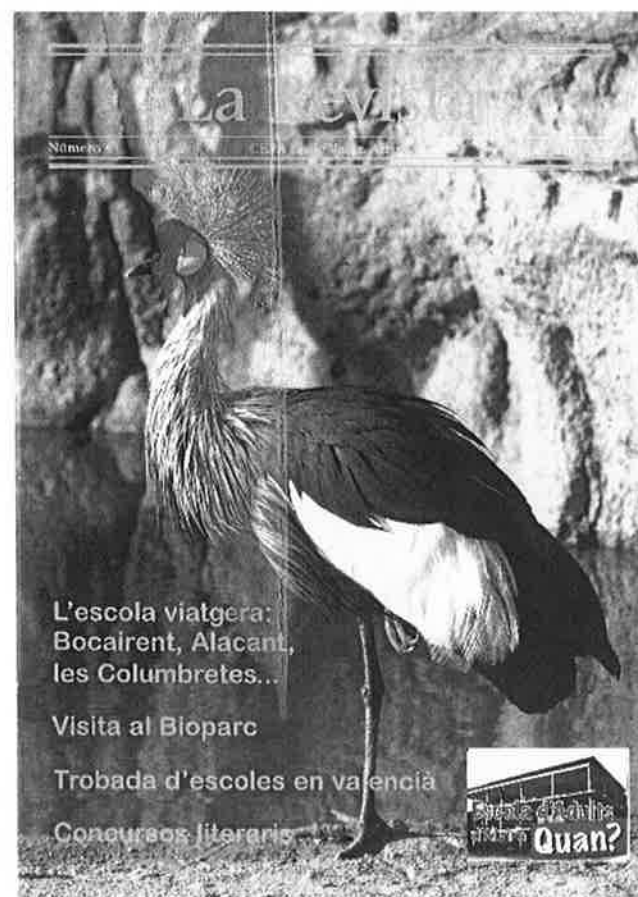
Una escola una veu

La Revista

Número 5

CEPA Enric Valor, Alzira

Juny 2010

L'escola viatgera:
Bocairent, Alacant,
les Columbretes...

Visita al Bioparc

Trobada d'escoles en valencià

Concursos literaris

La Revista

Publicació del CPFPA Enric Valor d'Alzira

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

